

**Наш
падпісны
індэкс –
63783
Чытайце
ў нумары**

**“Міжнароднае”
свята ў Бягомлі**

Артыкул пра падзеі з біскупскай візітацыі ў бягомльскай парафіі чытайце на стар.5

**Ці павінен католік
падтрыміваць
Касцёл
матэрыяльна?**

Меркаванні вернікаў дыяцэзіі чытайце на стар.6

**Пра сястру
Тадэю Касцюшку
з Глыбокага**
чытайце ў гісторычным артыкуле на стар. 7

**Увага!
Фотаконкурс!**
Пра ўмовы конкурсу чытайце на стар. 8

**Разважаем
над Божым
словам**

Каментарый святара на Евангелле з кожнай нядзелі чытайце на стар. 6

Як усё пачыналася

18 чэрвеня ў Віцебску адбылася ўрачыстасць надання касцёлу Езуса Міласэрнага статусу кафедральнага. Падзея неардынарная і значная як для Віцебскай дыяцэзіі, так і для ўсёй Беларусі. Пра тое, як паўставалі сам касцёл і яго парафія, як вырашаліся праблемы будаўніцтва, наша размова са шматгадовым ранейшым старшинёй парафіяльнай рады Уладзімірам Папяленкам.

вельмі хутка.
Па ўзвядзенні часткі гаспадарчых пабудоваў пры касцёле парафіяне перайшлі маліца ў прыстасаваную капліцу, у памяшканні, дзе зараз знаходзіцца канферэнц-зала культурна-рэлігійнага цэнтра.

Працяг
размовы
чытайце на
стар. 4

На здымку:
Біскуп
Уладзіслаў
Блін асвячае
пляц пад
будучую
катэдру.

З гісторыі віцебскіх касцёлаў

Існаванне каталіцкай парафіі ў Віцебску адзначаецца ўжо ў 1500 г. На той час Віцебск знаходзіўся ў складзе Вялікага княства Літоўскага.

■ Кацярына Лаўрыненка

Аднак першы касцёл у Віцебску быў пабудаваны толькі ў другой чвэрці XVII ст., калі ў наш горад прыбылі манахі ордэна езуітаў. Езуіцкі касцёл святога Юзафа паўстаў у 1640-1644 гг. з дрэва дзякуючы фундацыі смаленскага ваяводы Корвін-Гансейскага. У 1708 г. касцёл быў разбураны, аднак ужо ў 1716-1731 гг. быў пабудаваны новы мураваны касцёл амаль цалкам на гроши віцебскага ваяводы Марцыяна Міхала Агінскага.

У 1685 г. пабудавалі драўляныя кляштар і касцёл манахі-бернардзінцы. Праз некалькі гадоў кляштар і касцёл згарэлі, аднак у 1700 г. яны былі адбудаваны.

Падчас пажару 1733 г. касцёл загарэў зноў. У 1737 г. на сродкі Казіміра і Тэклі Саковіча распачалося будаўніцтва мураванага касцёла і кляштара. Верагодна, напрыканцы 1760-х гг. касцёл быў асвячаны ў гонар святога Антонія Падуанскага біскупам-суфраганам Феліксам Тавяньскім.

Астатнія касцёлы ў Віцебску былі пабудаваныя ў XVIII ст. У 1753 гг. драўляны касцёл і кляштар былі ўзвядзены піярамі. Аднак трэба адзначыць, што пры касцёле не было парафіі. Пазней замест драўлянага піяры пабудавалі мураваны касцёл.

Будаўніцтва драўлянага касцёла і кляштара трывалі да 1758 г., а ўжо ў 1760 г. касцёл быў асвячаны. Гроши на ўзвяд-

зенне будынкаў фундаваў харужы Віцебскага ваяводства Мікалай Рэут. У 1814 г. быў закладзены падмурак мураванага касцёла, і 1 траўня 1821 г. ён быў асвячаны. Пасля асвячэння мураванага драўлянага касцёла быў разабраны, тым больш, што на той час ён знаходзіўся ўжо ў аварыйным стане.

Верагодна, у першай палове XVIII ст. на беразе Дзвіны быў пабудаваны велічны Фарны касцёл. Маяцца звесткі, што ў 1771 г. з фундацыі Міхаила Пацея пабудавалі касцёл святога Міхаіла Арханёла дамініканам.

Працяг чытайце на стар. 7

Храмы на Рынкавым пляцу ў Віцебску. Праваруч – касцёл святога Антонія. Малюнак Н. Орды. www.radzima.org

Пілігрымка жанчын у Росіцу

31 мая Каталіцкі Касцёл адзначае Адведзіны Найсвяцейшай Панны Марыі. Да гэтай урачыстасці і была прымеркавана II пілігрымка жанчын у Росіцу.

■ Алена Пажога

28 мая ў росіцкім касцёле Святой Тройцы сабралася шмат бабуль, матуль, дзяўчат з розных мясцін Беларусі: з Глыбокага і Палацка, з Мінска і Барысава, з Друі і Орши, з Маладзечна і Асвеі. На парозе святыні пілігрымаў радасна і шчыра вітаў айцец марыянін Чэслаў Куречка.

Распачалася сустрэча жанчын супольнай малітвой: за сем'і, за дзяцей, за парафіі, за нашу Радзіму маліліся Вяночак да Божай Міласэрнасці. Была магчымасць ачысціць

сэрцы ў сакрамэнце споведзі, якой многія і скарысталіся. Канцэрт духоўнай музыкі стварыў узнеслы настрой перад пачаткам святой Імшы.

Падчас святой Імшы гамілію правоміру а. Вячаслаў Пялінак. Ён адзначаў, што сучасная жанчына мае шмат проблем эканамічных, прафесійных, сямейных і спрабуе вырашаць іх уласнымі сіламі. Але часта адчувае толькі стомленасць, незадаволенасць, зрываетца на крык і злосць.

Пры сустрэчах жанчыны звычайна дзеляцца толькі сваімі турбо-

тамі і крываўдамі. Пагэтаму неабходна ў Марыі Маці Божай павучыцца вырашэнню праблем і ўменню дзяліцца радасцю. Марыя, даведаўшыся ад анёла, што стане Маці Божай, і адчуўшы недавер з боку Св. Юзафа, пакінула свой дом і накіравалася да свяячкі Альжбеты, каб прапанаваць ёй сваю дапамогу. Яна вырушила ў дарогу не адна, але разам з Езусам, які быў у яе пад сэрцам. Сустрэча гэтых дзвюх святых жанчын была напоўнена цеплынёй і радасцю.

Сучаснай жанчыне таксама неабходна выходзіць па-за сцены свайго дома, каб вырашыць шматлікія праблемы. Але гэта не значыць, што трэба грукнуць дзвярыма і больш сюды не вяртацца. Не. Трэба пакінуць сваю сям'ю, свае клопаты, каб пабыць з Езусам, набрацца духоўнай моцы, даверыцца Марыі, папрасіць у Яе дапамогі, а затым вярнуцца да сваіх абавязкаў, ахвяруючы мужу, дзецям свой час, сваю працу, пяшчоту, любоў.

Пасля св. Імшы ўдзельніцы сустрэчы падсілкаліся смачным абедам, які падрыхтавалі гасцінныя гаспадары парафіі.

Затым усе ўдзельнічалі ў адарацыі Найсвяцейшага Сакрамэнту і маёвым набажэнстве. Адбылася таксама канферэнцыя аб ролі жанчын у сучасным свеце. На заканчэнне сустрэчы ўсе прысутныя сабраліся ля вогнішча на каву і гарбату. Развітанне было шчырым і ѿплым з надзеяй на новыя сустрэчы ў Росіцы.

Дарэчы, летняя урачыстасці ў Росіцы адбудуцца 29-30 ліпеня гэтага года. Росіцкая святыня чакае ўсіх!

Багатае жыццё парафіі

■ Ягор Сіўкоў

Жыццё парафіі Беззаганнага Сэрца Найсвяцейшай Панны Марыі ў Орши вельмі багатае і разнастайнае. Вельмі хochaцца падзяліцца нашымі радасцямі і дасягненнімі з чыгачамі "Каталіцкага Весніка".

Ужо ў другі раз сем'і парафіі ўдзельнічалі ў спатканні, прысвечаным тэмі сяброўства. Праца ў групах сярод сем'яў стала своеасаблівым штуршком у попушку патрэбных і істотных рысаў чалавечых адносін. Далейшы працяг курса адбудзеца восенню. Усіх запікаўленых запрашаем да ўдзелу.

Шмат ёсць магчымасцей, каб дапамагчы іншаму чалавеку. У нашай парафії, дзякуючы ініцыятыве парафіяльнага Карытаса, адбылася акцыя "Падаруй забаўку дзецим". Шмат парафіянаў ішчыра адгукнуліся на гэту цікавую працяну. Дзеткі разам з выхавацелямі і настаўнікамі падрыхтавалі маленьку спартландыю, дзе перамагло спартыўнае адзінства.

Мінүт месяц, як у аршанскай парафіі Беззаганнага Сэрца НПМ адкрыўся клуб сеньёраў. Падчас сустрэчы людзі старэшага ўзросту разважалі над сэнсам жыцця прыстале Божага слова, дзяліліся ўражаннямі перажытых дзён, змаглі пахваліцца каньцярскімі здолнасцямі. Ксёндз працяг Валерый Орскі заўважыў: "Перажываць старасць - гэта вялікае мастацтва, і трэба нам усім гэтаму вучыцца. Сёння кожны з нас патрабуе дынамізму і аптымізму, які вучыць нас бл. Ян Павел II". На закан-

чэнне месяца мая, прысвечанага Найсвяцейшай Марыі Панне, ўдзельнікі клуба сеньёраў наведалі святыню ў Росіцы.

Два гады рыхтаваліся дзеци нашай парафіі да Першай Святой Камуні. Падрыхтоўка да ўрачыстасці з'яднала сем'і першакамунійных дзетак у адну спупольную сям'ю. 29 мая дванаццаць "анёлак" упершыню прынялі Езуса ў свае сэрцы. Радасць перапаўняла прысутных, калі дзеткі ахвяравалі сябе Божай міласэрнасці. Затым яны выказалі шмат словаў удзячнасці Пану Богу, а таксама кс. Валерью. Варта дадаць, што да нашага святкавання далучыліся гості з Мінска і Гродна. На заканчэнне ўрачыстасці быў арганізаваны салодкі стол.

На малітве ў Росіцы

Як пышна май у Росіцы цвіце!
Тут маці просіць Бога за дзяцей
Перад Табою, райская Лілея,
Перад Табою, мацяроў Надзея.
Перад любві Твайё святым узорам
Лягчэ болі і меркні нават гора.
Бо Ты для нас ласкавая Матула,
І дзетак да сябе заўжды прытуліш.
Твая плащчоната матуліна рука
Прыглашчыць і прагоніць смутак, страх.
Любоб' асушиць слёзы, дасць надзею.
Як у дзяцінстве, цеплыней сафэ.
Калі, здаецца, выйсця јужо няма,
Прыпомні Найсвяцейшай Імі,
Бо Маці пра сваё дзіця незабывае.
Марыя чуе нас, і бачыць, і чакае.
Бартко Геня, в. Абруб, Глыбокі р-н

Пілігрымы

Пілігрымы – вандроўнікі Божыя.
Кіча іх у дарогу сумленне.
Ужо дома ўседзець не можна.
Яны там, дзе ахвярай – маленне.
Дзе дажджы, вяты, навальніцы
Або сонца з заляшняю ласкай.
Кіча іх душа пакланіца
Найсвяцейшай Маці Будслаўскай.

Хор спявае јунёла і сладуна,
А навокал – мора людское.
Усіх сабрала Ты, Маці Будслаўская,
Да свайго касцёла святога.

Марыя Дзюбак, в. Сіцы, Докшыцкі р-н

Свята – дзесяцім

■ Аліна Сарокіна

1 чэрвеня – дзіцяча свята, якое адзначаецца ва ўсім свеце з 1950 года. Гэты дзень таксама з'яўляецца напамінам усім нам, дарослым, аб адказнасці за лёс самых маленъкіх.

Кожна дзіця мае права на щасливіва і пайнавартаснае дзяцінства, на жыццё ў сям'і. У многіх краінах свету, у тым ліку ў Беларусі, праходзяць дабрачынныя мерапрыемствы і акцыі, прызначэнне якіх – дапамагчы дзесяцям, падтрымаць іх.

Міжнародны дзень абароны дзяцей – гэта не толькі спроба прыцягніць увагу грамадства да праблем дзяцей, гэта яшчэ шумныя і вясёлыя дзіцячыя святы. І ў гэтым годзе Карытас, дзякуючы спонсарскай дапамозе, сумесна з Віцебскім гарадскім Цэнтрам карэктнай развітага навучання і рэабілітацыі, Беларускай асацыяцыяй дапамогі дзесяці-інвалідам і маладым інвалідам, арганізавалі святочнае мерапрыемства. Многія дзеци і бацькі дружна ўдзельнічалі ў ім.

Несумненна, што для дзяцей гэта была сапраўды радасная падзея з падарункамі і конкурсамі, а для бацькоў – напамін пра тое, што кожна дзіця – гэта асоба, якая валодае ўсімі правамі, што і дарослыя.

Падзяка

Рэдакцыя "Каталіцкага Весніка" вельмі ўдзячна аўтарам за дасланыя матэрыялы і ахвярадаўцам за дапамогу ў выданні газеты. Свае ахвяраванні нам даславі вайкалацкія вернікі: Г. Глушкевіч, Г. Кушаль, А. Бабарыкі і Г. Януковіч.

Кожную першую суботу месяца ў Бягомлі адпраўляецца св. Імша за аўтараў і ахвярадаўцаў газеты! Няхай добры Бог іх узнагародзіць, а апосталы – першыя вестуны Евангелля – заступаюцца нашымі дабрадзеямі.

Дапамагчы ў выданні каталіцкай газеты можна, падпісаўшы на яе ка-
госьці са сваіх блізкіх. Кошт падпіскі на паўгода – **усяго 4500 руб.** Наш
падпісны індэкс – 63783.

Падарыце сваім сябрам Добрную Вестку!

Юбілей Бэтэль-Карытас у Мосары

■ Кс. Аляксей Юркайць

У суботу, 28 мая 2011 года, у Мосары адбылася юбілейная сустрэча асобаў з аблежаванымі магчымасцямі з супольнасці "Бэтэль" пры Дабрачынным Каталіцкім Таварыстве "Карытас" Віцебскай дыяцэзіі. Як і кожны год, мосарская парафія прымае ў сябе гасцей з трох супольнасцяў "Бэтэль-Карытас": з Віцебска, Глыбокага і Мёраў.

У гэтым годзе ва ўрачыстай сустрэчы прынялі ўдзел каля 80 чалавек і акно 5 святароў. Сімвалічна, што юбілей таксама 5-ы па ліку. Гэта мерапрыемства стала ўжо добрай традыцыяй.

Удзельнікі супольнасці, ахвотна наведалі святыню, музей. Дзеці адчулі сапраўдную радасць, прымаючы актыўны ўдзел у конкурсах, якія падрыхтавалі супрацоўнікі цэнтра пазашкольной работы з г. Глыбокае.

На свежым паветры жыццё супольнасці ажывілася: чуліся прыгожыя спевы, мелодыя танцаў, і, нягледзячы на інвалідныя каляскі і шэрасць будняў, былі бачныя толькі добразычлівыя позіркі і ўсмешкі на тварах.

Пасля невялікага веснавога дажджу ўсе сабраліся вакол вогнішча на супольны пасілак. Сумеснае спажыванне ежы ўсім удзельнікам сустрэчы дазволіла асабліва яскрава адчуць радасць супольнасці, якой нішто не можа замяніць. Быць разам – гэта мець магчымасць адчуць сяброўскую далонь у нялёгкім, незвычайнім жыцці...

...Вогнішча дагарэла. Зіхатлівае вуголле, нібы жар сэрцаў, адлюстроўвалася ў людскіх вачах. Яшчэ не адну гадзіну хацелася быць разам!

Але пакрысе надышла пара вяртання дадому. Хтосьці пaeхай у Віцебск, хтосьці ў Мёры, хтосьці ў Глыбокае. І праз год радасць спаткання будзе даваць сілы для пераадolenня ўсіх цяжкасцяў разам з Богам. Да новай сустрэчы!

Візітацыя ў Варапаеве

■ С. Марына Брылёнак

5 чэрвеня 2011 г. парафію Святога Міхала Арханёла ў Варапаеве (Віцебская дыяцэзія, Пастаўскі дэканат) з пастырскай візітацыяй наведаў біскуп Уладзіслаў Блін.

Ужо ад самага ранка вернікі чакалі сустрэчы са сваім пастырам. Гэта быў доўгачаканы дзень для ўсёй парафіі. Урачыстасць распачалася святой Імшой. Напачатку вернікі з вялікай радасцю шчырымі словамі прывіталі біскупа. Таксама на святой Імшы быў прысутны дэкан Пастаўскага дэканату кс. Андрэй Возняк, які служыў у сакрамэнце споведзі кожнаму, хто прагнou паяднацца з Езусам праз шчыры жаль за свае грахі.

Падчас гаміліі біскуп Уладзіслаў

падзякаў прысутным у святыні за тое, што захавалі веру і перадаюць яе сваім дзесяцім і ўнукам. Малодшым вернікам напомніў, што яны павінны быць удзячныя сваім бабулям і дзядулям, бо дзякуючы іх намаганням, іх моцнай веры мы ўсе знаходзімся ў гэтай святыні. Заахвоціў моладзь і дзяцей, каб яны зайсёды памятаці пра гэта і таксама захавалі скарб веры. Шмат пытанняў было скіравана да малодшых парафіянаў, якія з вялікай радасцю адказвалі на іх. Напрыканцы святой Імшы біскуп раздаў дзесяцім і моладзі абрэзкі Маці Божай Браслаўскай са сваім благаслаўленнем.

Супольная малітва скончылася ўрачыстай працэсіяй вакол святыні з Найсвяцейшым Сакрамэнтам, падчас якой усе дзякавалі Богу за цудоўны дзень, у які парафію наведаў наш пастыр - біскуп Уладзіслаў Блін.

Семінар "Малітва танцам"

"Перад Панам буду танцеваць"

Запрашаем усіх:

- хто шукае новыя формы праслаўлення Бога,
- хто любіць танцеваць,
- хто хоча дзяліцца сваім вопытам з іншымі.

12-14 жніўня 2011 года, Друя
Семінар дапаможа ўвайсці ў малітву танцам.
Дасць магчымасць адкрыць новыя прасторы ў духоўным жыцці.
Кантакт:
с. Наталля +375-33-677-50-81;
кс. Тадэвуш +375-29-592-65-69

Ушанаванне святога Юстына ў Мосары

■ Кс. Аляксей Юркайць

Рэліквіі св. Юстына былі прывезены з Рыму. З 1838 года яны знаходзяцца ў касцёле ў в. Мосар Глыбоцкага раёна Віцебской дыяцэзіі.

Гэтыя рэліквіі для мосарскіх вернікаў на працягу многіх дзесяцігоддзяў сталі іх гонарам і каштоўнасцю. Яны ў вялікай пашане не толькі ў мосарскіх парафіянаў, але і ў жыхароў далёкіх ваколіц. На працягу года рэліквіі наведваюць некалькі тысяч пілігримаў, сярод якіх немаці адсотак - гэта праваслаўныя.

Святочныя набажэнствы ў Яго гонар праходзілі 1 і 4 чэрвеня. Людзі маліліся і дзякавалі Богу праз заступніцтва святога мучаніка Юстына за захаванне каштоўнага скарбу хрысціянскай веры, за Божыя дабрадзеяцтвы, чуды, за абарону святыні ў часы ваяўнічага атэізму.

Падчас святкаванняў у Мосары ўрачыстую св. Імшу цэлебраваў ксёндз Кышштаф Сілкоўскі, дэкан Шаркаўшчынскага дэканата. Затым перад прысутнымі выступіў

мінскі гурт "Небасхіл".

З нагоды ўрачыстасці кожны мог набыць абраз святога Юстына і кнігу-малітоўнік, у якой змешчаны малітвы, літанія на беларускай і польскай мовах да святога Юстына, а таксама гісторычны нарыс падзеі, звязаных з рэліквіямі на нашай беларускай зямлі.

Зараз культ святога мучаніка адраджаецца і шматлікія людзі, як каталікі, так і праваслаўныя прыязджаюць у Мосар, каб памаліцца перад рэліквіямі. Асабліва ўшаноўвается святы Юстын 1 чэрвеня, ва ўспамін гэтага святога ў Касцёле, а таксама і падчас парафіяльнага адпusta святога Яна Хрысціцеля 24 чэрвеня. Натоўпы людзей збіраюцца ў мосарскім касцёле, знаходзячы палёгкую ў цярпеннях, здароў'і, вызваленні ад алкагольнай залежнасці. Спадзяюцца на Божую ласку і благаслаўленне, аб якіх прыходзяць прасіць святога Юстына.

Культ святога Юстына ў Мосары пашыраецца. Паступова санктуарый св. Юстына-мучаніка становіцца духоўным цэнтрам, дзе збіраюцца людзі, якія шукаюць Бога і вечныя каштоўнасці.

Мосар запрашае на свята

23 чэрвеня (чатвер). Вітлія ўрачыстасці Св. Яна Хрысціцеля.

18:00 - Святая Імша з казаннем.

Канферэнцыя: „Адвадзіны св. Альжбеты, Наданіе імя – Ян будзе названы, Хрост у Ярдане, Вось Баранак Божы”.

19:30 - малітвы-падзякі перад рэліквіямі святога мучаніка Юстына, за скарб хрысціянскай веры.

24 чэрвеня (пятніца). Урачыстасць Святоя Яна Хрысціцеля.

13:00 - Святая Імша з казаннем.

Канферэнцыя: “Напамін Іраду”(Пасля Святоі Імши).

17:00 - Святая Імша аб цвярозасці беларус-

кага грамадства.

18:00 - Святая Літургія ва ўсходнім абраадзе.

Спей хору Ўніяцкай царквы з г. Віцебска і г. Полацка.

25 чэрвеня (субота).

17:00 - Малітва на Ружанцы за сем'і, моладзь і дзяцей каля капліцы.

19:00 - Святая Імша з казаннем.

Канферэнцыя: “Гратічны выїх танца дачкі Ірады” Саламеі. Забойства Яна Хрысціцеля”.

26 чэрвеня (нядзеля). Урачыстасць Святоя Яна Хрысціцеля.

13:00 - Урачыстая Святая Імша з Прапэсій

на вуліцы вакол касцельнай тэрыторыі.

Спей хору, канцэрт.

Як усё пачыналася

Уладзімір Папяленка на месцы меркаванай будоўлі касцёла Езуса Міласэрнага.

Працяг. Пачатак на стар.1
- Удалы пачатак. І далей усё было так лёгка?

— Лёгка — гэта на староні погляд. На самой справе часам было вельмі, можна сказаць, неймаверна цяжка. І сіл, і канцэнтрацыі духу тая праца вымагала, і, канечне ж, малітвы. Многа папер даводзілася афармляць, дакументаў, узгадняць, прасіць, дамагацца. Шмат цяжкасцяў было, напрыклад, з адводам зямлі пад будоўлю непасрэдна касцёла, калі гарадскіе ўпраўленнене архітэктуры, выкарыстоўваючы розныя надуманыя зачэпкі, пачало адмаўляць у станоўчым вырашэнні справы. Ды, як бы ні было, а вельмі важны дакумент пад назовай “Дзяржаўны акт на зямлю” мы зайлелі. Нямала нерваў з'ёла і «цягамоціна» з рашэннем аб дазволе будаўніцтва. Давялося і лісты пісаць у высокія інстанцыі, і з высокімі службоўцамі, у тым ліку з тадышнім стар-

шыней аблыванкамама Уладзімірам Андрэйчанкам, сустракацца. Нямала цяжкасцяў было і пры вырашэнні іншых пытанняў (узгадненні са службамі горада, нюансы эксперытызы і інш.).

- Але ж, пэўна, і нейкія станоўчыя моманты былі?

— Былі. З прыемнасцю, напрыклад, узгадваю перыяд сумеснай працы з работнікамі архітэктурна-праектнага бюро ўпраўлення архітэктуры Віцебскага аблыванкамама пад кірауніцтвам Людмілы Зязюлінай. Цалкам тая праца была дзелавой: і параіцца можна было з людзьмі, і ўдакладніць штосьці, і належную кансультацыю атрымаць, і паехаць разам паглядзець з мэтай пераймання вопыту іншых пабудовы гэтага кшталту. Плённа працавалася таксама з галоўным архітэктаром праекта Мікалаем Грэнем, які так удала здолеў спалучыць у праекце святыні рысы кла-

Усталяванне
крыжа
на вежы
будучай
катэдры.

Апостальскі нунцый Марцін Відавіч асвячае вуглавы камень у будучай катэдры.

Так выглядае новая віцебская катэдра.

січай касцельнай пабудовы з сучаснымі рашэннямі дэкору.

- Хто займаўся непасрэдна ўсабленнем праекта ў жыццё?

— Падраднай арганізацыяй, якая ў 2004 годзе пачынала будаўніцтва, было ААТ “Віцебскгандальбуд” на чале з Уладзімірам Акуловічам. Затым, з верасня 2005 года, справу прадоўжыў будаўнічы ўчастак Віцебскай дыяцэзіі. На мой погляд, гэта былі спецыялісты вельмі высокага класа.

- Хто са святароў займаўся справамі будоўлі?

— Спачатку ксёндз Тадэвуш Кахановіч. Затым, у сувязі з новымі па-рафіяльнымі прызначэннямі, — ксяндзы Міраслаў Скачыляс і — па сённяшні дзень — Раман Мурзіч.

- Як вам асабіста ўдавалася спалучаць асноўную вашу працу з выкананнем ававязкаў старшыні касцельнай рады?

— Рабіць выбор давялося: падшукваць такую асноўную працу, якая б дазваляла ўсё гэта сумяшчаць.

- Напэўна, і па-рафіяне дапамагалі?

— Сапраўды, былі людзі з ліку па-рафіянаў, пра якіх сёння грэх было бы не сказаць. Аліна Міхалькова, Ніна Гарачка, Уладзіслава Куляшова, Ірына Кайронец шмат дапамагалі ў вырашэнні арганізацыйных пытанняў, у афармленні праектна-каштарыснай дакументацыі, складанні дамоваў і інш. У тым, што 10 кастрычніка 2009 года касцёл Езуса Міласэрнага быў канsecраваны і стаў падвярдзенай святыній для католікоў абласнога цэнтра Віцебшчыны наогул, безумоўна, ёсць і іх заслуга. Гэтыя людзі здольныя на праяву маральнай падтрымкі, таму заслужылі, канечне, і добрага слова, і ўдзячнасці ўсіх, хто прыходзіць сёння ў нашу прыгожую святыню, як у свой дом, і можа праз шчырую малітву выказаць тут падзяку Богу за тыя даброты, якімі Ён нас, грэшных, адкорвае.

Размаўляў Францішак Дубраўскі

“Міжнароднае” свята ў Бягомлі

Біскуп Уладзіслаў дзякуе святарам і вернікам за працу ў парафії.

29 мая ў Бягомлі прыйшла біскупская візітацыя. Парафію наведаў пастыр дыяцэзіі біскуп Уладзіслаў Блін. Гэтае кананічнае мерапрыемства супала з маёукай каталіцкай моладзі з Барысава. Напярэдадні візіту біскупа яны сабраліся ў бягомльскай парафіі, каб з малітвой, спевамі і танцамі супольна правесці адпачынак. Арганізаваў выезд моладзі а. Вячаслаў Пялінак МІС.

■ Кс. Віктар Місевіч, тэкст; Алег Казлоўскі, Ірына Грэйць фота

Нядзельным ранкам парафіяне з Бягомля віталі свайго біскупа. Пастыр дыяцэзіі размаўляў з вернікамі, цікавіўся жыццём парафіі, яе клопатамі і дасягненнямі. Бягомльскія католікі супольнымі намаганнямі падрыхтавалі акцыю міласэрнасці для дзетак-сіротай з мясцовага інтэрната. З гэтай на-

годы біскуп Уладзіслаў наведаў інтэрнат, а таксама стаў ганаровым госцем на святочным канцэрце ў бягомльскім Доме культуры.

Тэатральныя выступленні для дзяцей падрыхтавалі хлопцы і дзяўчата з Барысава. Выступілі таксама і самі выхаванцы інтэрната. Пасля спеваў і танцаў усе пры-

сутныя дзеци атрымалі падарункі з нагоды заканчэння навучальна-га года. Біскуп Уладзіслаў благаславіў дзетак і заахвоціў іх любіць адзін аднаго, беручы прыклад з Езуса Хрыста.

Працяг візітацыі адбыўся ў парафіяльным цэнтры. Побач з капліцай вернікі сабраліся на св. Імшу. Яны прывіталі пастыра дыяцэзіі і уручылі яму ключ ад дзвярэй святыні, запрашаючы быць частым гостем у Бягомлі. Св. Імшу разам з біскупам Уладзіславам канцэлебравалі пробашч парафіі кс. Віктар Місевіч і кс. Кармэла Джаратана. Айцец Марэк Пасют з Докшиц служыў вернікам у кан-

фесіянале. Варта дадаць, што візітацыя ў Бягомлі стала сапраўдным міжнародным мерапрыемствам, таму што ў ёй прынялі ўдзел госці з Італіі, Швейцарыі і Польшчы.

У гаміліі біскуп Уладзіслаў падкрэсліў еднасць усяго Каталіцкага Касцёла і заахвоціў прысутных ісці следам за Хрыстом. Напрыканцы набажэнства адбылося асвячэнне крыжа ля капліцы. Пасля благаслаўлення барысаўская моладзь выступіла перад вернікамі з канцэртам. Завяршылася ўрачыстасць святочным абедам для ўсіх прысутных, які падрыхтавалі гасцінныя бягомльскія парафіяне.

На святоі Імшы з біскупам.

Першая Камунія ў Варапаеве

■ С. Марына Брылёнак

29 мая 2011г. у парафії святога Міхала Арханёла ў Варапаеве (Віцебская дыяцэзія, Пастаўскі дэканат) адбылася ўрачыстасць Першай святоі Камуніі. Гэты дзень прынёс шмат радасці для ўсіх вернікаў варапаеўскай парафіі. Дванаццаць дзетак, якія на працягу двух гадоў рыхтаваліся да гэтай вельмі важнай падзеі ў сваім жыцці, напярэдадні здалі экзамен і ачысцілі свае сэрцы ў сакрамэнце пакаяння.

Нядзельным ранкам яны, вельмі прыгожа апранутыя, ззяючыя ўсмешкамі, з хваляваннем сабраліся ў святыні. Менавіта сёння да іх чистых сэрцаў прыйшоў сам Езус, найлепшы Сябра і Збаўца. Бацькі разам з дзецьмі перажылі ўрачыстасць, бо менавіта на іх ляжыць адказнасць за выхаванне дачок і сыноў у веры. Бацькі ў першую чаргу з'яўляюцца прыкладам для сваіх дзяцей. Усе прысутныя ў святыні маліліся за маладых парафіян, каб праз усё сваё жыццё былі вернымі Езусу, якога прынялі ўпершыню да сваіх сэрцаў. Словы шчырай радасці з гэтай нагоды выказаў і пробашч парафіі кс. Віктар Сініцкі. Няхай гэты дзень не толькі застанецца ў памяці кожнага, але прынясе плён збаўлення!

Касцёл – гэта мы

Адзін з касцёльных наказаў – дапамагаць у патрэбах супольнасці Касцёла. А ці павінен католік дамагаць касцёлу матэрыяльна? На гэта пытанне адкажуць вернікі Віцебскай дыяцэзіі.

Ірына Лобан, Віцебск:

– Вінен і нават абавязаны па меры сваёй магчымасці. Аддаваць апошніе не варта, але і не варта нібы адрываць ад сэрца грашовую ахвяру. Яе ты аддаеш Хрысту. Як? На аздабленне і ўпрыгожванне касцёльнага будынку, на патрэбы Касцёла як сабору вернікаў. Ты аддаеш з любові да Бога і чалавека. А пра астатніе, мне здаецца, мы не павінны думаць. Маю на ўвазе, куды часам ідуць гэтыя гроши. Гэта павінна заставацца на сумленні тых, хто імі распарараджаецца. Наша справа не судзіць з той жа любові.

Віктар Смільгін, Паставы:

– Я лічу, католік павінен дапамагаць Касцёлу матэрыяльна. На столькі, на колькі можна сабе гэта дазволіць. Служэнне Касцёла наўгарана на нашу карысць. А ў наш час не так шмат можна зрабіць без грошей. Усё, што мы аддаем Касцёлу, напраўлена на станаўленне Божага Валадарства, на хвалу Бога. Для Бога мы не павінны шкадаваць нічога, асабліва гроши.

Альбін Вырвіч, Полацк:

– Кожны каталік, які верыць у Бога, павінен падтрымліваць Касцёл матэрыяльна. Я думаю, калі не дапамагаць матэрыяльна, то Кас-

цёл не будзе існаваць. Святыні маюць патрэбу ў рамонтах. Заўсёды трэба штосьці купляць. Бог, канешне, дапамагае існаванню Касцёла, але і людзі, якія веруюць, павінны падтрымліваць яго. Дзякуючы нашай дапамозе Божы храм будзе прыгожа выглядаць як звонку, так і ўнутры.

Дзмітрый Шчэрбік, Наваполацк:

– Так, павінен. Веліч каталіцкіх храмаў выражает нашу вялікую пашану да Бога. І наадварот. Праз творы каталіцкіх архітэктараў Бог пра маўляе да людзей. Утрымліваць святыні – наш абавязак. Касцёл – гэта супольнасць верных на чале з Хрыстом, апосталамі і іх пераемнікамі. Маё масць Касцёла – наша маё масць.

Гутарыла Ірына Грэйць

Разважаем над Божым словам

Як разважаць слова Божае?

1. Запытайся: Што гаворыш, Пане, у тэксце, які разважаю?
2. Запытайся: Пане, як гэта тэма датычыць майго жыцця?
3. Запытайся: Што мне рабіць, Пане?

Прапанаваныя разважанні на кожную нядзелю можна разважаць па вышэй пададзенай методыцы. Першая частка кожнага разважання дапаможа ў разважанні першага пункту. Другая частка дапаможа ў разважанні другога пункту. Трэці пункт разважай, адказваючы на пытанні: Што магу перамяніць у сабе? Як гэта зраблю? Калі? Дзе? Колькі разоў?

Нядзеля

19 чэрвеня 2011 года

Бог – Адзіны ў Тройцы, асабіста паклапаціўся пра наша збаўленне. Гэта Ён даў нам жыццё, Гэта Ён збавіў нас ад вечнай смерці і грэху. Гэта Ён нас асвячае. Ува ўсім гэтым праявілася Яго любоў да чалавека. Трэба, каб чалавек паверыў у любоў Бога да чалавека і ў тое, што Ён хоча нашага шчасця. Непрыніцце гэтага дару, гэтага запрашэння да веры ёсць не толькі не прыніццем рэлігійнага светапогляду. Адкідаючы Езуса, асуджаем сябе на вечнае пакаранне. Гэта адкіданне жыцця, збаўлення і асвячэння. Гэта асуджэнне, якое чалавек выносіць сабе сам.

Ці бачу Божыя дары, якімі адраны? Ці бачу каштоўнасць жыцця? Ці цешыць мяне адпусканне граху і перспектыва неба? Ці цаню дар прысутнасці Божага Духа ў сваім сэрцы? Ці разумею, што Божыя справы – гэта не забаўка, але справы жыцця і смерці? Ці не адношуся несур'ёзна да Бога? Да

Яго натхненняў? Да Яго ласкі? Ці не прыводзяць такія мае паводзіны да небяспекі вечнага пакарання? Ці не стаўлюся вельмі не сур'ёзна да занядбання?

Нядзеля

26 чэрвеня 2011 года

Езус кліча, каб даверыліся Яго любові. Трэба палюбіць Яго больш, чым самых блізкіх. Ён не адыме любові ў чалавека, а толькі ўзбагаціць яе. Ён – Любоў. Ён – крыніца любові. Трэба палюбіць яго больш, чым самога сябе. Так, каб быць гатовым узяць крыж, пакінуць усё і ісці за Ім. Ён не пакрыўдзіць. Трэба паверыць, што калі мы з Ім, то Ён – з намі. Ён абяцае ўзнагароду тым, хто дапамагае Яго вучням. Бо Ён побач са сваімі вучнямі.

Ці веру, што Езус любіць мяне? Ці любоў і прывязанасць да людзей не перашкаджаюць мне сапраўды палюбіць Езуса? Ці не перашкаджаюць мне ісці за Езусамі страх перад цяжкасцямі і жадан-

не выгады? Ці не спрабую знайсці шчасце ў жыцці без Езуса? Ці памятаю, што Ён са мной? Ці памятаю, што, ідучы за Ім, удзельнічаю не ў сваёй, але ў Яго справе? Ці памятаю, што Ён перада мной прайшоў дарогу выканання Божай волі?

Нядзеля

3 ліпеня 2011 года

Божая Навука даступная для кожнага чалавека. Бог, незалежна ад інтэлектуальнай ці сацыяльнай пазіцыі чалавека, кліча яго да веры. Патрэба ў прастаце сэрца. Езус – Суцяшальнік усіх абцяжараных. Ён – Узор выканання Права (ярма) любові. Гвалт, сіла і падман – гэта не хрысціянская каштоўнасці, а каштоўнасці гэтага свету. Трэба так, як Езус, з лагоднасцю і праўдай у сэрцы, любіць. А любоў стане салодкай і лёгкай.

Я – просты чалавек? Магчыма, думаю, што я – мудрэйшы за Пана Бога? Ці адкрыты я на мудрасць Божую? Ці не перашкаджаю сваім “умудрываннем” Пану Богу дзеяніца? Ці размаўляю з Панам Богам пра свае цяжкасці, сумненні, проблемы? Ці шукаю разумення і тлумачэння ў навуцы Касцёла? Ці стараюся быць лагодным і пакорным? Магчыма, мне цяжка любіць, бо я запальчывы? Можа, мне цяжка любіць, бо не хачу ведаць праўды пра самога сябе, што азначае пакору?

Нядзеля

10 ліпеня 2011 года

Божае Слова дае жыццё. Перамяняе чалавека і тых, хто навокал. Поспех і плённасць Божага Слова ў жыцці кожнага чалавека залежыць ад яго адкрытыасці. Многія мелі магчымасць прыніцць Божае Слова, але не прынялі. Божыя людзі ведаюць каштоўнасць гэтага дару і прагнуть Божага Слова. Ловяць кожнае зярнітка. Трэба слухаць Божае слова і старацца зразумець Яго, каб злы дух не вырваў Яго. Трэба быць пастаянным і верна жыць гэтым Словам, каб уціск не зламаў нас. Не дазволіць, каб пра гагацца і клопаты не заглушылі Яго ў нас, бо не прынясе плёну. Трэба так слухаць Слова, каб Яно перамяніла свет, пачынаючы з нас.

Ці шукаю жыцця ў Божым Слове? Ці спадзяюся, што яно пераменіць мяне? Ці ведаю, што плённасць Божага Слова звязана з маёй адкрытыасцю? Ці не з'яўляюся марнатраўцамі атрыманых Божых дароў? Што мне перашкаджае жыць Божым Словам? Якія знаходжу адгаворкі? Ці стараюся зразумець, што Бог да мяне гаворыць? Ці шукаю тлумачэнняў? Ці зайсёды слухаюся Пана Бога? А можа, толькі тады, калі мне захочацца? А можа, сэнсу жыцця шукаю ў матэрыяльных каштоўнасцях? Ці не зрабіў галоўнай тэмай, сэнсам сваёго жыцця свае клопаты? Якія плен прынёсла ўва мne Божае Слова? Што зрабіць, каб яно прынесла плен?

Сястра Тадэя Касцюшка

65 гадоў таму 25 чэрвеня 1946 г. у Глыбокім памерла ад астмы і сардэчнай недастатковасці сястра Тадэя Касцюшка, непакалянка. Пахавалі яе на Копцеўцы. На пахаванні прысутнічалі не толькі католікі, але таксама шматлікія праваслаўныя і тыя габрэй, якіх уратавала с. Тадэя падчас нямецкай акупацыі. Для Глыбокага гэта быў вельмі сумны дзень, бо адышла да неба найвялікшая постаць у гісторыі Глыбокага XX ст. – місіяніца, катэхэтка, стваральніца першага ў Глыбокім тэхнікума. На жаль, сёння ў Глыбокім амаль нікто пра яе не памятае. Таму варты прыгадаць яе заслугі для Касцёла дыў глыбачанаў.

■ бр. Аляксандар Іванчонак CRT

Сястра Тадэя ад Карапевы Кароны Польскай – свецкае імя якой было Марыя Касцюшка – нарадзілася ў Глухойцах каля Жытоміра на Украіне ў 1868 г. Ужо ў дзяцінстве страціла бацькоў. У 1895 уступіла ў Кангрэзацый Сясцёр Беззаганага Зачація Найсвяцейшай Марыі Панны ў Язлоўцу, называных непакалянкамі. Першапачаткова працавала ў школе, якая належала сёстрам непакалянкам у Язлоўцу. Потым Маці Генеральная Сяспёр Непакаляннак выслала яе на місіі ў Слонім, а пасля ў Ілію і Глыбокае. Ужо будучы настаяцельніцай у Слоніме, за стварэнне там школы і навучанне дзяцей, атрымала ад презідэнта Польшчы Сярэбранны Крыж Заслугі.

У Глыбокое сястра Тадэя трапіла ў 1935 г. Яе прыслалі сюды выконваць функцыю настаяцельніцы кляштара сяспёр непакаляннак. Гэтыя сёстры ад 21 жніўня 1934 г. працавалі ў Глыбокім. Сястра Тадэя стварыла Глыбоцкі Кравецка-Белізнярскі Тэхнікум, у якім распачала навучанне 1 кастрычніка 1935 г. і прыняла на 1935/1936 навучальны год 32 вучаніцы і 9 практикантаў (сярод іх было 14 праваслаўных дзяўчын). Многія гісторыкі па сённяшні дзень дзіўніца, як гэта было магчыма, каб «гры старыя манахіні [сястра Тадэя Касцюшка, сястра ЮЗэфіна ды сястра Анеля] змаглі адчыніць тэхнікум, пабудаваць для яго будынак, а пры гэтым зусім не миючы ані гроша за душой». Пры тэхнікуме сястра Тадэя пабудавала інтэрнат. Яна дапамагала таксама бедным сем'ям, вельмі часта аддаючы ўсе свае грошы, якія зарабляла ў тэхнікуме. Сёстрам у сваю чаргу казала: «Чым больш даю, тым яшчэ больш аддае мне Езус». Тэхнікум Сяспёр Непакаляннак пад кіраўніцтвам сястры Тадэя атрымліваў заўсёды пахвалы ад Дома Рамёстваў ў Вільні, а нават і самога прэм'ер-міністра Польшчы Фэліц'яна Славоя Складкоўскага, які асабіста прыехаў у Глыбокое, каб паглядзець тэхнікум Сяспёр Непакаляннак.

Сястра Тадэя займалася таксама на Глыбочыне місійнай працай. Захаваліся яе лісты да Маці Генеральной, якія варты прыгадаць. Напрыклад, сястра Тадэя піша, што людзі ў Глыбокім вельмі пабожны і просяць яе, каб яна іх вучыла рэлігіі, нават старыя, а перад усім праваслаўныя. Піша далей, што старэйшыя людзі з вёскі Ластавічы распавядаютъ ёй, што іх бацькі ўсе былі католікамі, але прыўноў загад цара, і яны перайшлі на праваслаўе. Сястра Тадэя запытала ў іх, чаму яны зараз не пераходзяць на веру сваіх бацькоў - на каталіцтва. А яны ёй у адказе: «Гады быў указ цара, дык ніхай і цяпер дадуць указ, дык мы і перайдзём». Далей распавядаетъ пра праваслаўнага дзяўчыку ў Глыбокім, які часта прыходзіў да сяспёр непакаляннак у госці. Дзяўчык гэты нарадзіўся як уніят, але пасля ўсю ягоную вёску, дзе ён жыў, «перапісалі на праваслаўную», дык і ён стаў праваслаўным. У царкве маліўся ён толькі ў нядзелю, таму прысвой сястру Тадэю, каб яму дазволіла штодзень прыходзіць на малітвы ў кляштар да сяспёр, бо «наўвонта ён будзе дома сядзець, калі можа Богу маляцца». Сястра Тадэя, канешне, дазволіла яму прыходзіць да сяспёр на малітвы. Гэта быў сапраўдны экуменізм у Глыбокім - каталіцкія манахіні маліліся разам з праваслаўнымі дзяўчыкамі. Сястра Тадэя ў сваіх пісьмах распавядала пра тое, як на яе заняткі рэлігіі прыходзілі таксама і праваслаўныя дзяеці. Было шмат выпадкаў, калі гэтыя праваслаўныя дзяеці пе-

рапісваліся на каталіцтва, каб прыняць Першую Камунію. І не толькі дзяеці, але таксама і дарослыя, а нейкай Марыі пе-райшла на каталіцтва з перакананнем перад самым вяселлем. Вось такія ўспаміны пакінула сястра Тадэя пра Глыбокое.

Сястра Тадэя мела спецыяльную місію ў Глыбокім, вызначаную для яе ксіндзом Зянкевічам – яна павінна была займацца загубленымі душамі. Сястра Тадэя кіравалася словамі арцыбіскупа Ялбжыкоўскага, які заўсёды напамінаў, каб сястра «вучыла католіку быць добрым католікам, і праваслаўных добрымі праваслаўнымі, і нават каб не ўпамінала аб пераходзе на каталіцтва, а каб католікамі яны становіліся з перакананнем». Каб «палияку вучыла быць добрымі паліякамі, а беларусаў добрымі беларусамі». Варты прыгадаць яе пасвячэнне для людзей. Кожны месяц хадзіла яна па Глыбочыне, несучы слова супакою ды спачування, дапамагала бедным. Пехатой хадзіла ў Галубічы, Ластавічы, Азеркаўшчыну, каб распавядала людзям пра Бога.

У лісце да Маці Генеральной сястры Тадэя пісала «З Глыбокага, Ка-ханая Маці, можаце быць задаволенай, так скажу мне кс. Зянкевіч. Арцыбіскуп Ялбжыкоўскі называў сёсцёр у Глыбокім сваёй Белай Гвардыяй, а Глыбоцкую пафарію найлепшай на Крэсах Усходніх.» А ўсё гэта дзяякуючы працы сястры Тадэі, якая, пра-

চуючы ў Глыбокім, атрымала другі Сярэбранны Крыж Заслугі.

Падчас II Сусветнай вайны дапама-гала, як магла, польскім і беларускім сем'ям, якія цярпелі пераслед падчас савецкай акупацыі 1939-41 гг. ад бальшавікоў, а таксама габрэям, а асаўліва габрэйскім дзе-циям, якія цярпелі пераслед ад фашыстай падчас нямецкай акупацыі ў 1941-43 гг. На жаль, ужо ў 1944 г. стан здароўя сястры Тадэі пагорыўся – астма. Сэрца станові-лася ўсё слабейшым, апухалі ногі, не магла хадзіць – сардэчна недастатковасць. У 1946 годзе памерла.

Вельмі цяжка апісаць велізарны зас-лугі сястры Тадэі для Глыбокага, таму хацелася б завяршыць гэты артыкул цытатай кс. Антонія Зянкевіча пра сястру Тадэю: «Да канца, нават у апошніх тыднях жыцця, калі была ўжо прыкутая да ложка, не раставалася з дзецимі, вучыла іх рэлігіі, пісанню, чытанню... Многа малілася. Жыццё сваё ахвяравала за Касцёл Святыя, за ксіндзоў, за мяне. З вялікім п'естызмам ўспамінала Кангрэзацый Сяспёр Непакаляннак і малілася за іх. Яе съмерць выклікала паўсюдны жаль... Німа чаму дзіўніца. Калі сам арцыбіскуп называў сяспёр непакаляннак Белай Гвардыяй на межах архідыяцэзіі, а сястра Тадэя была на гарановы месцы ў гэтай гвардый, дык не сумніваюся, што гісторыя Касцёла гэта запішыць!»

Ля глыбоцкага тэхнікума. Сястра Тадэя справа. Здымак з міжваеннага перыяду

З гісторыі віцебскіх касцёлаў

Праца г. Пачатак на стр. 1

Дзяякуючы фундацый маршалка гардоцкага павету Антонія Косава, падстай касцёл святой Барбары. У 1785 г. магілёўскі арцыбіскуп Станіслаў Богуш-Сес-транцэвіч асвяціў яго. На той момант касцёл знаходзіўся па-за межамі горада і называўся «падвіцебскім». Неўзабаве на месцы папярэдняга быў збудаваны новы касцёл, паколькі стары не змянічай ужо ўсіх пароўнічаў.

Пасля першага падзелу Рэчы Паспалітай у 1772 г. Віцебск апынуўся ў складзе Расійскай імперыі. У гісторыі каталіцтва ў Віцебску пачаўся новы этап. У 1820 г. з горада быў высланы езуіты. Крыху пазней касцёл езуітаў быў перададзены праваслаўным і пераўтвораны ў Свята-Мікалаеўскі сабор. У 1872 г. і сабор быў пера-будаваны. У 1822 г. Віцебск пакінул і піры. Неўзабаве пірыскі касцёл быў аддадзены пад лютэранскую кірху.

Пасля падзвінні 1830-1831 гг. на беларускіх землях расійскі царызм распачаў мозны наступ на каталіцтва. У 1832 г. у Віцебску быў зачынены кляштар бер-

нардзінцаў, трынітарыяў і дамініканцаў. Бернардзінскі касцёл св. Антонія ў 1843 г. стаў пафаріяльным. Трынітарскі касцёл праз некаторы час быў перададзены пра-васлаўным і стаў называцца Пакроўскай царквой. У перыяд з 1858 па 1917 гг. святыню двойчы перабудоўвалі. Па некаторых звестках, быў перададзены праваслаўным і дамініканскі касцёл, але дакладна вядома, што ў 1868 г. ён згарэў. У Фарным касцёле ў 1862-1903 гг. знаходзіўся Віцебскі цэнтральны архіў старожытных актаў.

На той час касцёл святой Барбары знаходзіўся ўжо па-за межамі горада. У выніку закрыцця некалькіх касцёлаў у Віцебску колькасць яго пароўнічаў павялічылася, таму быў пабудаваны новы касцёл, асвечаны 4 снежня 1884 г.

Да 1917 г., калі адбыўся балышавіцкі пераварот, у Віцебску ўжо на працягу некалькіх дзесяцігоддзяў быў толькі два касцёлы - касцёл св. Антонія і касцёл св. Барбары. Балышавіцкі, для якіх рэлігія з'яўлялася «опіумам для народа», началі наступ на цэркви і касцёлы. Падчас правядзення кампаніі па канфіскацыі царкоўных капітоў-

насціў у 1922 г. не пазбеглі гэтага і віцебскія касцёлы. Праз некаторы час уладам удалося забраць у віцебскіх вернікаў іх каталіцкія святыні. Касцёл св. Антонія напачатку быў перададзены медінстытуту пад фізкультурную залу, пазней – Віцебскаму абласному музею пад філіял антырэлігійнага музея, у якім дарэчы, на пачатку 1980-х гг. Пакроўскую царкву ўжо збіралі зруйнаваць. Аднак у 1986 г. было прынятае рапэнне аб яе рэстаўрацыі. Зараз гэта праваслаўны Свята-Пакроўскі кафедральны сабор.

Але не варта думачы, што віцебскія вернікі мірыліся з закрыццём касцёлаў. Так, двойчы – у 1957 г. быў узарваны Мікалаеўскі сабор, у 1958 г. – касцёл св. Антонія. Прыходзіў ў заняпад Пакроўская царква, былы трынітарскі касцёл і касцёл св. Барбары, у якім пэўны час быў склад пітчунных угнаненняў. Дарэчы, на пачатку 1980-х гг. Пакроўскую царкву ўжо збіралі зруйнаваць. Аднак з 1986 г. было прынятае рапэнне аб яе рэстаўрацыі. Зараз гэта праваслаўны Свята-Пакроўскі кафедральны сабор.

Аўтапрабег супраць абортаў у Беларусі

З Божай дапамогай 4 чэрвеня адбыўся першы на Беларусі аўтапрабег супраць абортаў. Арганізаторам гэтай акцыі выступіў дабрачынны фонд "Адкрытыя сэрцы". Незвычайная ідэя абароны зачатых дзяцей пры дапамозе аўтапрабега была запазычана ў расійскіх аднадумцаў, якія ўжо на працягу некалькіх год абараняюць годнасць немаўлят такім чынам.

■ Святлана Варанко

Прысвечаная сусветнаму дню абароны дзяцей, гэтая акцыя прайшла адразу ў трох гарадах нашай краіны. Гарадскія ўлады Магілёва, Віцебска і Брэста з вялікай асцярожнасцю аднесліся да незвычайнай справы, але Божая падтрымка і блаславенне дазволілі паспяхова давесці распачатае да канца.

Калона машын са сцягамі і на-клейкамі 2 гадзіны прыцягвала ўвагу жыхароў Магілёва ў туго суботнюю раніцу. Дзякуючы не-калькім прыпынкам ў людных месцах, была магчымасць звярнуцца да зацікаўленых.

Віцебскі аўтапрабег атрымаўся больш імклівым, але суправаджэнне ДАІ надало яму пэўную важнасць. Сімвалічна ён быў звязаны з пераносам катэдры, і, распачаты ад касцела Св. Барбary, скончыў свой шлях каля касцела Езуса Міласэрнага.

Дзякуючы міжканфесіянальным стасункам, аўтапрабег адбыўся і ў Брэсце. Там ён прайшоў дзякуючы прадстаўнікам праваслаўнага брацства. Да калоны машын брэсцкіх аба-

ронцаў жыцця далучыўся таксама і матацыкліст, аздобіўшы свой транспартны сродак прыгожым сцягам.

Рэакцыю сведкаў аўтапрабега можна акрэсліць як станоўчу. Нажаль, часам вочы выдавалі сум і, мабыць, пачуццё віны. Сапрайды, гэтая тэма вельмі балюча адбіваецца ў сэрцах большасці беларусаў, але, спадзянемся, менавіта гэтае пачуццё прывядзе да пакаяння і азда-раўлення. Вельмі прыемна было адчуваць падтрымку сузіральнікаў у выглядзе ўсмешак, паднятых рук і аўтамабільных сігналуў.

Акцыя атрымала шырокую падтрымку мясцовых тэлекампаній і газет, што надало ёй яшчэ большую маштабнасць. Спадзянемся, распачатая справа будзе мець свой практычны наступны годзе.

Віншуем кс. Эдварда Ахрамовіча з Днём нараджэння і 25-гадовым юбілеем святарства!

Ад усяго сэрца жадаем яму моцнага здароўя, Божага благаслаўлення і апекі Маці Божай.

Вернікі парафіі св. Яна Хрысціцеля з Опсы

Увага! Конкурс!

Дарагі чытачы!

Наша газета разам з парталам Catholic.by арганізуе фотаконкурс «Чалавек – Божае стварэнне». Мэта конкурсу – нагадаць аб каштоўнасці, прыгажосці і годнасці кожнага чалавечага жыцця, незалежна ад узросту і сацыяльнага палажэння. Кожны з Вас можа даслаць фотаздымак і паўдзельнічаць у гэтым праекце.

Фотаконкурс з'яўляецца водгукам на законапраект па рэпрадуктыўных тэхналогіях, пратэстам супраць легалізацыі ў Беларусі сурагатных маці, банкаў донарскіх клетак і зачацця ў прабірцы.

Пераможцы атрымаюць **каштоўныя прызы** ад нашай газеты. Найлепшыя работы будуць надрукаваныя ў «Каталіцкім Весніку». Дакладныя ўмовы конкурсу Вы можаце прачытаць на партале Catholic.by.

Рэкалекцыі “Прайсці лабірынт...”

Сёстры Эўхарысткі запрашаюць дзяўчат ад 16 год прыняць удзел у рэкалекцыях “Прайсці лабірынт...”.

Жыццё чалавека падобнае да складанага лабірынту. Езус запрашае нас не спыняцца на жыццёвым шляху, а ісці далей да сваёй мэты. Час супольнага прыбывання ў радасці дапаможа паказаць нам напрамак жыцця, а ціхая малітва і раздум дапамогуць адчуць на сабе да-

лікатны дотык рукі Пастыра, які вядзе нас сярод бездражжаў.

Рэкалекцыі адбудуцца ў Браславе **25-28 жніўня** ў кляштары Сяццёр.

З сабой мець: Св. Пісанне, на-татнік, пасцельную бялізну або спальны мяшок.

Падрабязная інфармацыя:
с. Наталля SJE
тэл. (+375)336775081;
e-mail: sje.by@mail.ru

Асвячэнне касцёла ў Падсвіллі

Парафіяльная супольнасць з Падсвілля запрашае Вас прыняць удзел ва Урачыстасці асвячэння касцёла ў гонар Найсвяцейшага Сэрца Езуса Хрыста, якую адбудзеца 30 ліпеня 2011г.

12.00 – святая Імша з абра-дам асвячэння святыні;

13.30 – святочны канцэрт.

Віншуем ксяндза Томаша!

У самым цэнтры мястэчка Ваўка-латы красуеца касцёл св. Яна Хрысціцеля. Дзякуючы святарам, якія тут працавалі, а таксама вернікам, касцёл ва ўсе часы быў адкрыты. 24 чэрвеня ў нашага ксяндза Томаша Юньчыка дзень нараджэння. Мы, парафіяне, вельмі ўдзячныя кс. Томашу за адданасць у служэнні Богу і людзям. Шчыра віншуем яго са святам і жадаем моцнага здароўя, доўгага пастырскага служэння на хвалу Пана Бога!

Наш кс. Томаш з'яўляецца прыкладам сапраўднай пакоры, працавітасці, адданасці малітве, а перадусім – вернікам Пану Богу!

З павагай і ўдзячнасцю:
Г. Глушкевіч, Г. Кушаль, А. Баба-рыка, Г. Януковіч і ўсе парапіяне парапії св. Яна Хрысціцеля ў Ваўкалаце

Прывітанне ксяндзу Юрюю Жаўняровічу!

У вёсачы Дрысвяты, якая знаходзіцца на беразе аднайменнага возера на Браслаўшчыне, на самым высокім месцы ўзвышаеца драўляны Петрапалаўскі касцёл. Яго ўзвялі па праекце вядомага архітэктара Лявона Вітан-Дубейкаўскага ў 1929 годзе. Гэтай святыні прысвяціла свой верш ураджэнка Дрысвятаў Аксана Пукман:

Святая святых для мене,

Душэўны ратунак, спакой!

З табою і гора міне,

А тчасце дык толькі з табой.

Твой крыж бачны людзям здалёк.

Напомніць ён хоча для нас:

Даўно заслужылы патрох,

Суровы чакае нас час.

А јучеш, бывала, званы

Па буднічых шэранькіх дніх,

І думаеш: чый жа яны

Апошні ачуваюць шлях...

Набліжаецца свята св. апосталаў Пятра і Паўла, шмат людзей збярэцца ў храме. Напярэдадні свята хо- чацца павіншаваць кс. Юрыя Жаў- няровіча, які цяпер працуе ў Віцеб- ску. Мы, вернікі, вельмі ўдзячныя Пану Богу за наших святароў і молімся аб тым, каб іх праца прыносіла багатыя плён, а ўсе задумы здзяй- сняліся.

З павагай Ірына Любінская,
парапіянка дрысвяцкай парапії

Каталіцкі ВЕСНИК

Газета Віцебскай дыяцэзіі

Заснавальнік:

мясцовая рэлігійнае аб'яднанне «Віцебская дыяцэзія Рымска-каталіцкага Касцёла ў РБ»

Выдавец:

рэлігійная місія «Дабрачыннае ката-ліцкае таварыства Карытас» Віцебской дыяцэзії Рымска-каталіцкага Касцёла ў РБ

Галоўны рэдактар:
кс. Віктар Місевіч

Тэхнічны рэдактар:
Дзмітрый Лупач

Карэктары:

Алена Пажога, Таццяна Смоткіна, Хрысціна Татарчук

Газета набрана і звярстана на настольна-выдаецкім комплексе рэдакцыі газеты «Каталіцкі Веснік», перададзеная па каналах сувязі і надрукавана ў УПП «Віцебская абласная друкарня», г. Віцебск, вул. Шчарбакова-Набярэжная, 4. Заказ 4466

Выходзіць адзін раз на месец на беларускай і рускай мовах. Тыраж 3300 экз. Аб'ём 2 друкаваныя аркушы, фармат А3. Афсетны друк. Падпісаны друк 09.06.2011 г. у 16.26

Юрыдычны адрес: 210041, г. Віцебск, вул. Чкалава, д. 52, корпус 1
Тэл/факс: 8(0212)25-29-31
Адрес для карэспандэнцыі: 211730, вул. Кірава, д. 6, г.п. Бягомль, Докшицкі р-н, Віцебская вобл.
Тэл.: 8(02157)3-30-44
e-mail: katalickivesnik@gmail.com

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродка масавай інфармацыі №1437 ад 5 красавіка 2011 года выдадзена Міністэрствам інфармацыі РБ